

ПРИСВАЈАЊЕ ЗАМЕНИЦА

ТВОЈЕ ШАКЕ ОСТАЈУ

само твоје. Веште, танке кости
под меким слојем коже. Свраб.
Након дирки, унутрашњих органа риба,
папира, канапа, воде: мокре дланове
спушташ на моју одлуку. Зауздане
складним покретом маказа, зариваш
нокте у моја колена; питоми облик
улива ми сигурност. Крти полумесец
зна да дрхтим. Рекао би покриј се,
али прећутиш. Схватам: мокри дланови
прерасли су у језера. Нема сукоба,
знао си да ћу ти написати песму,
знао си и где ћу те у њој удавити.
Твоје туге остају само твоје,
чешање: подла тајна свечаност,
попут усамљеног трљања коже.
Наједном – само моја топлина.

ТВОЈА КУЋА ОСТАЈЕ

само твоја. Неки људи бирају место
за одмор и место за трпезаријски сто,
познајем их и желим им све најбоље:
тако напишем у унутрашњости честитке.
Бирам је дуго, мислећи на слојеве
торте само као на слојеве торте;
на заједништво као на послужавник.
Када плачем, то је због сна: све
постаје градилиште. Људи бирају место
за зграду и њен облик предлажу
према возилима сложеним у темеље.
Када плачем, то је предвече: дан
ми ипак припада. Стално се дешава
и никад не почиње, једно за другим
ситни плес сустизања. Понестаје

времена да понудим било шта,
у било којој фази изградње.
Мислим на слојеве куће само
као на твоје слојеве прашине.

ТВОЈА УПУТСТВА ОСТАЈУ

само твоја. Малим словима сажете стратегије: склапања, руковања и одлагања. Нацрти исправне употребе, нимало простора за немар. Знам, неко је запослен да објасни, али процедура уништава игру. Знам, шта тражи игра међу белом техником? Пажљиво прочитајте, сачувајте за после или за наредног власника. То је већ назнака догађаја – нисам последња над овим грејним телима хлеба. Та те идеја разбесни: поседе треба правилно одржавати и чувати до смрти. Твоји мали кућни апарати припашће твојој деци. Бацам папире, следећи власник мораће да греши. Моје игре су сви накнадни покушаји; твоја деца неће бити моја.

ТВОЈА ОБАЛА ОСТАЈЕ

само твоја. Два ћошка на удару туриста млечне коже. Расте шибље и сви га прескачу. Расту колоне, капацитети кампова и ресторана. Јутром су улице тихе, старци на њима ти не знају име, додељују надимке и накриве главу. Жељни прошлости, пуне државника и силом донетих животиња, туристи их заобилазе. Увек у потрази за истим: крдом срна, хладом дивљег бора, звуком педала. Из боћарског клуба научили су нас – читава вештина налази се у коленима.

То запамтим. Из колена затим скочим
на главу, из њих и одлучим да одем.
Твоје море остаје само море.

ТВОЈА ЈУТРА ОСТАЈУ

само твоја. На супротном крају
Медитерана руке ми смрде на рибу.
Сама сам је довукла; то те забавља
или барем буну. Пре прве кафе, крв
прсне по стопалима. Надам се
да је довољно мртва, рекла сам
и постала смешна. Све су појели,
а моја брига била је искрена. Све
из мора треба вратити мору па кости
бацам преко палубе, мислим о
твојој баки, о покрету којим породицу
оставља без меса. Знала је: све
из подног узгоја треба вратити земљи.
Тражи помоћ, нареди човек у рибарници.
Нежним замахом очисти под. Након
вечере видим, једна рибља глава плута
– њен је језик којим запомажем.
Твоје шкрге остају твоје. Моја глад
остаје нетакнута.

ТВОЈЕ РУШЕВИНЕ ОСТАЈУ

само твоје. Додирујеш зидове
и слутиш о мртвим градовима,
а моја кожа жељна је ивица
лишених значења. Твоје камење
било је храм, соба, кухиња, било је
доказ, предмет сталне поставке.
Моје стене одувек су само – стене,
вечне и разметљиве. Препрека и подлога
походима, неупотребљиве. Нема мита,
улазница, мање стрмог пада, нема
колског пута и ганутости пејзажем.
Само врелина. Мој камен остаје камен.
Мој камен предлаже додир, то коначно
разумем: предлаже могућност ватре.

МОЈ ЈЕЗИК ОСТАЈЕ

само мој. Време је садашње,
 а све осим једнине претпоставка.
 Мој језик нагађа: твоје шаке биће
 лепе чак и наборане, поправиће радио
 и зачинско биље ишчупаће на превоју.
 Под крошњу фикуса стаје цело острво,
 говоре гласно, заводљиво и звучно;
 разумем све изузев речи. Тамо,
 наспрам велике воде, моје стабло
 истих листова не захтева скоро ништа:
 сунце, влагу, жамор. Зато не помишља
 да подивља. Рекла бих захтевам све,
 али потребна ми је једино светлост.
 Имам копно и имам ноге – тај језик,
 своју шуму. На твоје собне биљке
 пада ноћ, на моје пада пламен.

МОЈ ЈЕЗИК ОСТАЈЕ

само мој! Не разликује степен соли
 осим у унутрашњости воде. Таласи
 чине вагу понизном, опиру је сили
 због које се назива алатом. Мере,
 сасвим произвољне, уздижу оброк
 у топлу непрецизност; у покораваше.
 Церемонију ручка, никад само моју,
 сводим на ослушкивање есцајга,
 одабир тањира, редослед уопште.
 Твоја дворишта трпе разговор о храни,
 прстохвате, препоруке – на њима
 се и заснива породица. Моја уста
 кажу и траже од тебе да прогуташ.
 Не разликују твоје од мојег осим
 у језику: овим, јединим, топим
 нашу дрску, дирљиву множину.